

Nem lesz tovább Hovatovább?

Közhasznú dobókocka

Rókusfalvy Pál Hovatovább? című műsorát számos vád érte, ezeket az óriás társasjáték vezetője egyfelől nem érti, másfelől természetesen tartja a minisztériumi támogatottságot. Erről és a műsorvezetői pályához kedvet érő fiataloknak tartott előadásáról beszélgettünk vele Szegeden.

– A sok vitát kiváltott Hovatovább? című televíziós műsor első adása tavaly februárban volt, és ebben az évben is folytatódott. Ezek szerint meghosszabbították a szerződést?

– A televízió akkori elnökével a múlt év végén aláírtunk egy júniusig szóló megállapodást. Én eredetileg a millennium évre találtam ki ezt a műsort, a kulturális minisztérium ezért is támogatta. A mostani elnökkel még nem beszéltem a jövőről, de úgy látom, hogy Magyarországon másfél-két évig folytatható egy ilyen játék, addig tarthatja fent az érdeklődést. Én örömmel dolgoztam tovább, mert a vártnál sokkal több alapítvány és egyesület jelentkezett. Ez nem egyszerűen tévéműsor: a résztvevő játékosok, ismert emberek nem magukért, hanem másokért vetélkednek.

– Azokat a csapatokat is igyekeztek kárpótolni, akik nem kapták meg a fődíjat?

– Szilveszterkor az összes alapítvány képviselője ott volt a stúdióban, kaptak még egy lehetőséget, s a sorsolás a sükösdieknek kedvezett.

– Meddig folytatná a vetélkedést?

– Szívem szerint addig, amíg csak lehet, az eszem viszont azt mondja: már abba kellett volna hagyni, mert a televízió anyagi problémái minden, ott készülő műsort érintenek. Ennek fényében valószínűleg 2001-ben, június vagy december végén be fogom fejezni.

– Számos vád érte, amiért minisztériumi pénz felhasználásával készített szórakoztató műsort.

– Ezt egyfelől nem értem, másfelől természetesen tartom. A televízió költségvetésébe nem is fért volna bele a játékosok egymillió dollárja.

Rókusfalvy Pál a szegedi médiatalálkozón tartott előadásában biztatta a pályához kedvet érő fiatalokat. (Fotó: Miskolczi Róbert)

Másrészt kézenfekvő, hogy egy ilyen műsort a minisztérium – tavaly a kulturális, idén az ifjúsági – támogasson. A megjelent cikkekben mindez politikai felhangot kapott, én az ilyen fanyalgásokkal nem szeretek és nem is akarok foglalkozni. Politikust nem is hívtam meg szereplőnek, pedig már jelezték, hogy szívesen játszanának. Magyarországon ezt nem lehet megtenni. Egyébként más műsorokat is támogatnak minisztériumok. Az ő szakmai segítségük nélkül a jelentkezők közül nem tudnánk kiszűrni a nem létező vagy köztartozással rendelkező alapítványokat. Ők előszűrnek és mindig biztosan folyósítják a nyeresémet, közvetlenül a nyertesnek.

– Kifogásként hangzott el az is, hogy a szakmai színvonal nem olyan, amilyen elvárható lenne. A nézettségi mutatók alátámasztják a folytatás szükségességét?

– Ennek a műsornak nem is az a célja, hogy egy Vágó István-típusú szellemi

erőpróba legyen. Ott is vannak különben viták, hogy miért az a 800 ezer forintos kérdés, hogy Zámbo Jimmynek Imre vagy János volt a neve. Egy egyórás, óriás társasjátékot akartunk, inentől kezdve pedig ízlés dolga az értékelés. A nézettségről pedig annyit tudok mondani, hogy a 10-15 százaléka a Magyar Televízióban igen jónak számít, egy kereskedelmi tévében kétszer ennyien is tudnák nézni.

– Akkor miért nem egy kereskedelmi adón indult a játék?

– A Magyar Televízió adott helyet ennek, máshol nincs idő a kísérletezésre, csak kipróbált licenccsatornákat indítanak. Most kivételként Geszti Péter próbált saját ötletet megvalósítani kereskedelmi tévében, de a második alkalom után új adásidőbe került.

– Ez a műsor a legfontosabb most?

– Fontos, de emellett van vállalkozásom, cégem, hobibim és magánéletem is, borászokom, és a rádiótól sem

szakadtam el teljesen. A családom is nagy: öt testvérem van, a legfiatalabb 25, a legidősebb 46 éves.

– Milyen lehetősége van a műsorvezetéshez kedvet érő fiataloknak?

– Engem a szerencse segített, jó helyen voltam jó időpontban: a Studium Dixieland tagjaként konferáltam a műsorunkat, s felkértek, hogy dolgozzam a rádióban. Szeretek beszélni, voltak ötleteim, most is részt veszek a műsor megszületésének teljes folyamatában. A mai fiatalokat sajnos kizsákmányolják, mindennap négy órát dolgoznak egyhuzamban a mikrofon előtt, aztán készülhetnek a következő adásra. Ki kell próbálni, ma is lehet élni a szerencse adta lehetőségekkel. Az a lényeg, hogy ne az legyen a legfőbb célja az embernek, hogy anyuka vagy a szomszéd hallhassa-láthassa. Bizonyos fizikai adottságok is szükségesek, de látunk példát arra is, hogy a közönség épp beszédhibájáért kedvel meg valakit.

Wagner Anikó

Tízéves a főiskola olasz tanszéke

Buon anniversario!

Nemzetközi italianisztikai konferencia rendezésével ünnepelte fennállásának tizedik évfordulóját a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Főiskolai Kar Olasz Tanszéke. A felszólalók között volt Giovan Battista Verderame olasz nagykövet, Giorgio Pressburger, a budapesti Olasz Kultúrintézet igazgatója, Magyarország és Itália számos egyetemének meghívott professzora. A rendezvény méltóképpen mutatta, milyen eredményesen működik a tanszék, melyet tíz esztendővel ezelőtt dr. Pál József alapított.

Már kialakult mederben folyt a munka, amikor hat éve átvett az intézmény irányítását – mondta dr. Szénási Ferenc jelenlegi tanszékvezető. – A jól megválogatott tanári testület munkáját egy nyertes pályázat eredményeként kiegészített könyvtár segítette, Olaszországból érkezett vendégtanárok óráit is látogathatták a

hallgatók. Az akkreditációs eljárás során a négy fokozatú skála második legjobb besorolását kapta a tanszék – foglalta össze a tanszékvezető.

Két éve vezették be a kreditrendszer, a kötelező alaptantárgyak, mint az irodalom- és nyelvtörténet, a leíró nyelvészet vagy az országismeret mellett különböző speciálkollégiumokat is felvehetnek a diákok: megismerkedhetnek többek között az olasz filmművészetel, a nemzetközi jog alapjaival, a commedia dell'arte hagyományával, vagy elemezhetik Pirandello szövegeit. Az internet segítségével szorosabbá válhatott kapcsolatuk Itáliával, az itthon nehezen hozzáférhető vagy egyáltalán be sem szerezhető legújabb irodalmi és szakmunkák is elérhetők.

Ha nem is minden iskolában fő tantárgy az olasz, az itt végzett hallgatók igyekeznek legalább szakköri keretek között átadni tudásu-

kat, lehetőséget teremteni az olasz kultúrával való ismerkedésre.

A római La Sapienzával és az Urbinoi Egyetemmel építettünk ki szorosabb kapcsolatot – emelte ki a tanszékvezető –, a tanárok és diákok kölcsönös látogatása folyamatos. A tanszék munkatársai szerveázó tevékenységet végeznek. Sulyok Hedvig egy cinquentobeli többnyelvű szótár magyar és olasz részét vizsgálta, Madarász Klára új módszertani elveket szem előtt tartva írt általános iskolai tankönyveket, Szabó Tibor Dante művének nyomait keverte a múlt század magyar irodalmában. Demcsák Katalin dramaturgiatörténeti kapcsolódási pontokat kutat. A két olasz lektor Simone Meriggi tanulmányaiban a magyar történelem fontosabb eseményeivel, Elena Gregoris kortárs magyar irodalommal foglalkozik.

W. A.

Országszerte népszerű a mártélyi erdei iskola

Németek nyitották a szezont

A németországi Althenarból, Mártély testvértelepüléséről érkeztek az első vendégek az itteni erdei iskolába, mely változatos programjával hazánkban is egyre népszerűbbé válik. A fiatalok a falusi életformával, az alföldi táj jellegzetességeivel ismerkedhetnek meg.

A hagyományokhoz híven a mártélyi erdei iskola első vendégei az idén is Németországból érkeztek, mégpedig a falu testvértelepüléséről, Althenarból, illetve az Althenari Települési Szövetséghez tartozó kistelepülésekről. Immár harmadik alkalommal élvezhették a német fiatalok a helyi általános iskola magyaros vendégzeneretét. A huszonhat középiskolás és kísérőiknek számtalan érdekes programot kínált a házigazdák. A változatos eseménytár összeállításánál természet-

sen a külföldi csoport által felvetett kívánságok is meghatározóak voltak.

– A német vendégek felértékelték a környéket, így ellátogattak Vásárhelyre, Sósshalomra, valamint megismerkedtek a mártélyi művészeti élettel, Nagy István népi fafaragó és Borsodi Kata keramikus munkáival – tudtuk meg Bérci Tamásné-től, az általános iskola igazgatójától, aki arról is szólt, hogy a tervek szerint nyáron a mártélyi sulii diákok új utazásnak Németországban. Sőt: a magyar csoportban középiskolások is helyet kapnának, akik két héttel tovább maradnának kint, s ez idő alatt különböző programok segítségével fejleszthetnék nyelvismeretüket.

Az egy év óta működő mártélyi erdei iskola egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Az ország különböző vidékeiről érkeznek főként általános iskolás diákok, s ismerkednek meg a falusi

életformával. Az idei szezonban egyesek mellett Makóráról, Oroslányból, Mohácsról fogadnak fiatalokat.

– Az erdei iskolánk népszerűsítésében a Köznevelés című pedagógiai folyóirat nagyon sokat segít, ugyanis kihasználjuk a lap által nyújtott hirdetési lehetőségeket – magyarázta az igazgató. A sulii programtára változatos, a tapasztalatok szerint nagyon közkedveltek a természetvédelmi területekre szervezett tájékoztatói túrák, a kézművesfoglalkozások, a pékműhely megismerése és az ópusztaszeri, valamint a szegedi kirándulás. De a mártélyi általános sulii diákjainak sem kell lemondaniuk az erdei iskola nyújtotta lehetőségekről, hiszen a hagyományos osztálykirándulások mellett, a hatodikosok és a hetedikesek az idén első alkalommal hasonló programban vehetnek részt Seregélyesen.

T. A.

Nagyon keresem az igaz ságot, segítsen már valaki nekem! – jajdult föl a Zsibbadt brigádvezető nevezetű kocsmá nagytermében Smúz apu. – Jelenleg ugyanis tele van az agyam rengeteg, ám egymásnak ellentmondó információkkal. Március végén meg azt mondta a Járai úr, a Nemzeti Bank elnöke, de még Varga Mihály pénzügyminiszter is, hogy ebben az esztendőben tartható a kormány által meghatározott 5-7 százalékos infláció. Aztán április elején már arról beszélt Varga úr, az infláció mértéke várhatóan magasabb lesz. A minap már azt hallottam, hogy 8 netán 9 százalékkal is drágulhat az élet. Akkor most hogyan is van ez? – vakargatta nem éppen filmvászorra kívánczó (lásd: bibircsók) orrát az öreg Smúz.

– Szóval azt mondták magának, hogy tartható? – vi-gyorgott Snájdig Pepi. – S el-árulná, hol mondták? Netán a Varga úr, meg a Járai úr kéz a kézben elvándorolt a maga Panel Pál utcai házána kapu-jához, aztán belekiabálták a

kaputelefonba, hogy „Hé, Smúz úr, ne aggódjon, csak kicsit romlik a pénz!”

– Ugyan, ne izetlenkedjen már, amikor egy sörlátétet, meg nagyon komoly közgazdasági kérdéseket feszegetek – sértődött meg Smúz apu. – Természetesen, nem jártak nálam ezek a fontos beosztásban serénykedő személyek, ám attól még, hogy nem vagyok rajta a protokoll-listájukon, én is olvashatok újságot.

– Ne újságot olvasson maga, hanem forintot! – javasolta nem kevéske indulattal a hangjában Cink Enikő. – És akkor gyorsan észreveheti, hogy a pénz, úgy általában, csak hét százalékkal, netán nyoleccal romlott, de magát ennél mégis sokkal jobban megkínózza az áremelés.

– Az meg hogy lehet? – ejtette ki a kezéből a söröskorsót Link Egon.

– Hát csak úgy, kedves Egon – fitogtatta, de azonnal, nem kevéske tudását Belami –, hogy nem mindenki egyformán markol a fogyasztói kosárból. Mert hogy ilyen is van. Amikor ugyanis az infláció

Belami inflációja

emelkedését számolják, a tudós szakemberek nem csak azt veszik figyelembe, hogy maga mennyivel kapja drágábban a szaraz kijelvéget Hamm Dön-csarki garázsoltójában, hanem azt is, miként alakult, mondjuk a neutrongyorsító

hifitorony, no meg a léglökéses villamostargonca ára. Mert hogy az előbb említett fogyasztói kosárban valamennyi fontosabb, megvásárlásra alkalmas árucikk benne tartózkodik.

– No, de én még életemben

nem alkudoztam targoncára? – sajnálkozott saját sorsán Link úr.

– Emiatt fogadja őszinte részvétem. Am ettől még a közgazdasági valóság nem változik meg. Mint ahogy arról sem tehet se a Járai úr, se a

Varga úr, hogy a körünkben üldögélők leginkább csak élel-miszerre, cipőre meg egyéb, létekn fenntartásához nagyon szükséges termékre költenek. Ha például tavaly is vett volna másfél millióért házimozt, meg az idén is, azzal kellett volna szembesülnie, hogy az viszont egy fillérrel sem lett drágább.

– Szóval azt mondja, nyugodjak meg, mert hogy a nyugalm közgazdaságilag tulajdonképpen indokolt?

– Nagyon ajánlom, ne dönt-sön másként! – mosolygott Belami, s gyorsan elkészönt a díszes társaságtól. Mert fontos bevásárolnivalója volt azon a napon. „Húsvétra kell a sonka, a tojás, a csokinyusz, el ne feledkezz kitrappolni a piacra!” – csengett fülében szeretett nevének, bizonyos Görcs Jolánának az intelme.

Így aztán tíz perc múlva a külváros nyugalmazott szép-fúja már személyi szabadsá-gától megfosztott, úgy is mondhatnánk, tetőtől talpig gazdasági valóság nem változik meg. Mint ahogy arról sem tehet se a Járai úr, se a

jásnál, mégis azt harsogta mérlegelés után Mész Teca el-árúsító, hogy az a sonka pe-dig 1 ezer 235 forintba kerül.

– De hát csak egy nyeletnyi – sutogta Belami, s mivel Andaxint nem talált zsebében, kelet-tanzániai siratóénekekkel, valamint az inflációs törvényyszerűségek felidézésével őrizte lelkeben a békét. Am amikor egy picinyke csokinyúl-ról az derült ki, 299 Ft, a to-jásárus pedig arról tartott előadást, hogy egy darab sonka-lébe- való huszonkét forin-tért olyan olcsó, mintha inl-tyen adnák, Belami száját egészen furcsa hangok hagy-ták el. A négyezer per kilóért kínált bárányhúsnál aztán kö-k, a tojás, a csokinyusz, el ne feledkezz kitrappolni a piac-ra!” – csengett fülében szeretett nevének, bizonyos Görcs Jolánának az intelme.

S mivel első az egészség, a külváros mindinkább vénülő széplegénye még akkor sem nyúlt baltáért, amikor Smúz apu megkérdezte: „No, Belami-kám, akkor hogyan is áll-lunk azzal az inflációval?...”

Bátyi Zoltán